

steld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door Société Asia Motor France, gevestigd te Livange (Luxemburg), Société JMC Automobiles, gevestigd te Livange (Luxemburg), Société Monin Automobiles, gevestigd te Bourg-de-Péage (Frankrijk) en Société EAS, gevestigd te Livange (Luxemburg), vertegenwoordigd door J. C. Fourgoux, advocaat te Parijs, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van P. Schiltz, advocaat aldaar, rue Béatrix de Bourbon 4.

Verzoeksters concluderen dat het het Gerecht behage:

- zonder meer nietig te verklaren de beschikking van de Commissie van 15/16 juli 1998;
- verzoeksters akte te verlenen van hun voorbehoud inzake het vorderen van schadevergoeding;
- de Commissie te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoeksters in de onderhavige zaak importeren in Frankrijk voertuigen van de merken, Suzuki, Daihatsu, Isuzu en Subaru, en zijn thans in gerechtelijke liquidatie. Zij komen op tegen de afwijzing door de Commissie van de klacht die zij dertien jaar geleden hebben ingediend inzake het systeem van vrijwillige beperking bij de invoer in Frankrijk van voertuigen van verschillende andere Japanse merken. Volgens de betrokken beschikking vielen de verdeling van de quota, bij niet-naleving waarvan administratieve sancties konden worden opgelegd, onder de uitsluitende verantwoordelijkheid van de Franse administratie; bovendien werd druk uitgeoefend op de afzonderlijke importeurs, en zou de klacht geen communautair belang hebben en door de feiten zijn achterhaald.

Verzoeksters voeren in de eerste plaats aan, dat verweerder met de bestreden beschikking weigert zich te voegen naar de arresten van het Gerecht van 29 juni 1993⁽¹⁾ en van 18 september 1996⁽²⁾, die zijn geweest in de context van dezelfde inbreuk. Uit die arresten vloeit de verplichting voort het dossier opnieuw te onderzoeken aan de hand van objectieve, relevante en onderling samenhangende criteria betreffende de vraag of de Franse autoriteiten op de betrokken ondernemingen een zodanige druk hebben uitgeoefend dat zij hebben moeten zwichten, en genoopt waren de in de klacht ter discussie gestelde gedragslijn aan te nemen, zodat de handelwijze van de in (Europees) Frankrijk erkende importeurs ontsnapt aan de mededingingsregels wegens het ontbreken van voldoende autonomie.

Verzoeksters beklagen zich erover, dat de Commissie thans beweert dat de procedure zo oud is dat de klacht zonder belang is geworden, terwijl de Commissie zelf de administratieve procedure heeft laten aanslepen, en aldus direct verantwoordelijk is voor dit tijdsverloop. Volgens verzoeksters zou naar redelijkheid en billijkheid mogen worden verwacht dat de Commissie dertien jaar geleden een ken-

nisgeving van punten van bezwaar had laten toekomen aan de bij de afspraken betrokken ondernemingen en hun organisatie. Het bestaan van de afspraken stond toen reeds voldoende vast. In het kader van het onderzoek zouden de betrokken ondernemingen dan verplicht zijn geweest het bewijs te leveren dat de afgesproken vrijwillige beperking, met de daaraan verbonden voordelen, waaronder de uitsluiting van Japanse concurrenten, niet voortvloeide uit commerciële keuzen, doch te wijten was aan onweerstaanbare druk vanwege de Franse staat en ten gevolge daarvan de dreiging van aanzienlijke verliezen.

Verzoeksters stellen eveneens, dat er afgezien van een beroep op artikel 115 van het Verdrag vruchteloos wordt gezocht naar een categorie rechtmatige praktijken die in het Verdrag uitdrukkelijk zijn voorzien en waarop een regeling van vrijwillige beperking zoals thans in geding is, zou kunnen worden gebaseerd; Frankrijk heeft namelijk nooit om toepassing van beschermende maatregelen op dit gebied verzocht. Bovendien kan de Commissie zich evenmin beroepen op enige Franse regeling teneinde de bij de afspraken betrokken ondernemingen te onttrekken aan de toepassing van het communautaire mededingingsrecht, nu een dergelijke regeling gewoon niet bestaat.

⁽¹⁾ Zaak T-7/92 Asia Motor France e.a./Commissie (Jurispr. blz. II-671).

⁽²⁾ Zaak T-387/96 Asia Motor France e.a./Commissie (Jurispr. blz. II-965).

Beroep, op 29 september 1998 ingesteld door RJB Mining plc tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-156/98)

(98/C 358/42)

(Procestaal: Engels)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 29 september 1998 beroep tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen ingesteld door RJB Mining plc, vertegenwoordigd door M. Brealey en J. Lawrence, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van Arendt & Medernach, advocaten aldaar, rue Mathias Hardt 8-10.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- op de in het verzoekschrift uiteengezette gronden nietig te verklaren de beschikking van de Commissie van 29 juli 1998 houdende goedkeuring van de beheersing door RAG Aktiengesellschaft van Saarbergwerke AG en Preussag Anthrazit GmbH;
- de Commissie te verwijzen in de kosten van het geding, daaronder begrepen de kosten van verzoekster.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekster, een naamloze vennootschap naar het recht van Engeland en Wales, houdt zich bezig met de steenkoolproductie in Engeland. Haar grootste aandeelhouders zijn institutionele beleggers, particuliere investeerders, directeurs en de werknemers van verzoekster. Bij de bestreden beschikking heeft de Commissie overeenkomstig artikel 66, lid 2, van het EGKS-Verdrag de overneming van Saarbergwerke en Preussag door RAG onder voorwaarden goedgekeurd. Deze drie vennootschappen zijn de drie resterende steenkoolproducenten in Duitsland. De fusierende vennootschappen zijn blijkbaar overeengekomen een deel van de invoer van steenkool in een onafhankelijke derde partij onder te brengen en de rest van de steenkoolhandel structureel te splitsen in een tak binnenland en een tak invoer.

Verzoekster betoogt, dat de Commissie met de bestreden beschikking inbreuk heeft gemaakt op artikel 66 en artikel 4, onder c), van het EGKS-Verdrag en op Beschikking nr. 3632/93/EGKS van de Commissie⁽¹⁾ (de Code). Zij vordert de nietigverklaring van de bestreden beschikking ook op grond van schending van wezenlijke vormvoorschriften, daaronder begrepen ontoereikende motivering en verkeerde toepassing van het beginsel van goed bestuur.

Volgens verzoekster is de Commissie eraan voorbijgegaan, dat de bestreden beschikking tot gevolg heeft dat de fusie kan plaatsvinden ofschoon Duitse staatssteun een essentieel onderdeel is van die fusie en die steun niet overeenkomstig de Code is goedgekeurd en ook niet kon worden goedgekeurd. Zij wijst er in de verband op, dat in de bestreden beschikking niet eens melding wordt gemaakt van de aan de fusie inherente staatssteun, laat staan dat de gevolgen van de steun voor de marktpositie van partijen is onderzocht. Zo wordt in de beschikking nergens vermeld, dat RAG voor de overneming van Saarbergwerke in het kader van de voorgenomen fusie slechts 1 DEM moet betalen.

Verzoekster verklaart, dat de Commissie in de bestreden beschikking heeft gesuggereerd, dat deze beschikking enkel de toepassing van artikel 66 van het EGKS-Verdrag en niet de toepassing van de bepalingen inzake toezicht op staatssteun betreft. Verzoekster had de Commissie evenwel verzocht om toezegging, dat zij de regels inzake staatssteun zou toepassen en zou beletten dat de fusie plaatsvindt zonder voorafgaande goedkeuring van de aan de te fuseren ondernemingen betaalde staatssteun en van de staatssteun die inherent is aan en een voorafgaande voorwaarde vormt voor de fusie. Verzoekster twijfelt er niet aan, dat aangezien de Commissie de gevraagde toezegging niet heeft willen doen, in de omstandigheden van het concrete geval de bij de bestreden beschikking goedgekeurde fusie kan en zal plaatsvinden zonder dat de Commissie haar verplichtingen nakomt.

⁽¹⁾ PB L 329 van 30.12.1993, blz. 12.

Beroep, op 30 september 1998 ingesteld door B. Bareyt en anderen tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-158/98)

(98/C 358/43)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 30 september 1998 beroep ingesteld tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen door B. Bareyt, I. Benfatto, D. Bessette, G. Dalle Carbonare, E. Di Pietro, B. J. Green, R. Haange, M. Huguet, M. Iseli, C. Jong, N. Mitchell, P. L. Mondino, A. Portone, C. Sborchia, A. Tesini, M. M. Wykes, wonende te Naka (Japan), vertegenwoordigd door N. Lhoëst, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij de Fiduciaire Myson SARL, rue de Cessange 30.

Verzoekers concluderen dat het het Gerecht behage:

- verweersters besluit van 15 mei 1998 tot afwijzing van hun klacht nietig te verklaren;
- hun salarisafrekeningen voor november 1997 en de daaropvolgende maanden, waarbij de bij Verordening (EGKS, EG, Euratom) nr. 1785/97 van de Raad vastgestelde aanpassingscoëfficiënt wordt toegepast, met inbegrip van de salarisafrekeningen voor de maanden waarin de administratie het voordien te veel betaalde salaris heeft ingehouden, nietig te verklaren;
- voor zoveel nodig:
 - vast te stellen dat de op voorstel van verweerder vastgestelde Verordening (EGKS, EG, Euratom) nr. 1785/97 niet van toepassing is, voorzover zij een specifieke aanpassingscoëfficiënt voor Naka bevat;
 - verweerder te veroordelen om hun het salaris te betalen dat zij met terugwerkende kracht tot mei 1997 heeft ingehouden;
 - verweerder te veroordelen om hun het salaris te betalen dat zij sinds november 1997 op grond van de nieuwe aanpassingscoëfficiënt heeft ingehouden;
 - verweerder te veroordelen tot betaling van vertragingsrente vanaf de datum van inhouding van de bedragen die zij zal moeten terugbetalen;
- verweerder in de kosten te verwijzen.